

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: J. H., zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 A 68/2024-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo zastaveno řízení o žalobě žalobce na ochranu proti nečinnosti, kterou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí ve věci poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Výrokem I. napadeného rozsudku městský soud zastavil řízení pro zpětvzetí a výrokem II. přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč, neboť ke zpětvzetí žaloby došlo dle městského soudu v důsledku ukončení nečinnosti stěžovatelem.

[2] V **žalobě** ze dne 2. 8. 2024 žalobce uvedl, že dne 19. 6. 2024 požádal stěžovatele o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to konkrétně:

1) Jakým způsobem probíhá zpracování přestupků z tohoto rychloměru - tj. kdo přesně přestupky, tímto rychloměrem zjištěné, zpracovává, odkud fotografie stahuje a co přesně s nimi dělá.

2) Jaký software je využíván ke zpracování výstupu z tohoto rychloměru? Je-li počítačových programů užíváno více, pak žádám o sdělení názvů všech těchto programů.

3) Jak jsou data z rychloměru (tj. informace o naměřených rychlostech a fotografie) přenášena na server – zda toto probíhá automaticky, prostřednictvím jakého připojení přenos probíhá

(žádám též o doložení smlouvy, jejímž předmětem je poskytování takového připojení), jak je toto připojení zabezpečeno a jak jsou zabezpečena přenášená data.

[3] Žalobce v žalobě uvedl, že na podanou žádost reagovalo Policejní prezidium, kterému byla žádost stěžovatelem postoupena dopisem ze dne 28. 6. 2024, č. j. PPR-31279-2/ČJ-2024-990810. Policejní prezidium poskytlo žalobci toliko informaci ad 1). V návaznosti na to žalobce podal stížnost pro neposkytnutí informace. Na tuto stížnost reagovalo Policejní prezidium vyřízením stížnosti. Žalobce měl však za to, že informace pod bodem ad 3) mu nebyla zcela poskytnuta; konkrétně mu neměla být poskytnuta smlouva o poskytování internetového připojení, jehož prostřednictvím probíhá přenos dat z rychloměru. V této části jeho žádost nebyla ani odmítnuta. Vzhledem k tomu, že stěžovatel žádost po podání stížnosti nevyřídil celou, byl povinen postoupit spis nadřízenému správnímu orgánu, a to ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení stížnosti, tj. do 15. 7. 2024 (§ 16a odst. 5 zákona o poskytování informací). Nadřízený orgán pak dle žalobce byl povinen o stížnosti rozhodnout ve lhůtě 15 dnů, tj. do 30. 7. 2024. Nadřízený orgán však do dne podání žaloby o stížnosti nerozhodl. Z tohoto důvodu se žalobce obrátil na městský soud s žalobou na ochranu proti nečinnosti. Žalobce uvedl, že jakkoli na jeho žádost reagovalo Policejní prezidium, pasivně legitimovaný je stěžovatel, neboť ten byl o poskytnutí informací požádán a je povinným subjektem.

[4] Dne 27. 8. 2024 žalobce podanou žalobu vzal zpět (č. l. 12 soudního spisu městského soudu). Žalobce uvedl, že dne 26. 8. 2024 vydalo Policejní prezidium rozhodnutí č. j. PPR-31279-10/ČJ-2024-990810, jímž žádost žalobce ve vztahu k bodu ad 3) odmítl. Tímto byla vyřízena ta část žádosti, která byla předmětem žaloby na nečinnost, čímž dle žalobce odpadl předmět žaloby. Žalobce současně navrhl, aby mu oproti stěžovateli byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 13 342 Kč.

[5] Na základě zpětvzetí žalobce **městský soud** řízení výrokem I. zastavil dle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud jde o náhradu nákladů řízení, městský soud konstatoval, že pokud odpadne po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu důvod jejího podání, např. tím, že žalovaný ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí, a v důsledku toho je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Městský soud dospěl k závěru, že v daném případě byl stěžovatel nečinný, neboť o veškerých bodech žádosti o informace nerozhodl v zákonné lhůtě patnácti dnů stanovené v § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud proto výrokem II. uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč.

[6] V **kasací stížnosti** stěžovatel namítá, že se o vedení řízení u městského soudu nedozvěděl, v důsledku čehož mu byla odepřena procesní práva, především možnost vyjádřit se k žalobě, jakož i k jejímu zpětvzetí, žádat o ústní projednání věci a navrhopat důkazy. Stěžovatel se o řízení dozvěděl až z napadeného usnesení, kdy společně s ním mu byla zaslána rovněž žaloba a zpětvzetí. V této souvislosti stěžovatel odkázal na § 96 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), stran možnosti rozhodnutí o neúčinnosti zpětvzetí žaloby z důvodu nesouhlasu ostatních účastníků řízení. Uvedl, že se městský soud neseznámil se správním spisem a vycházel výhradně z informací tvrzených žalobcem. Tento postup měl přitom za následek nezákonnost usnesení soudu, neboť v projednávané věci stěžovatel nebyl povinným subjektem; žalobce nesprávně označil stěžovatele jako pasivně legitimovaného (žalovaného), a proto měla být žaloba zamítnuta.

pokračování

[7] Sporná je dle stěžovatele rovněž otázka uspokojení žalobce. V této souvislosti poznamenává, že žaloba byla podána v době, kdy se nadřízený orgán zabýval opravným prostředkem, tudíž nečinnost nemohla nastat. Navíc k uspokojení žalobce nedošlo, jelikož žalobce nadále brojí proti postupu při vyřizování žádosti u jiného povinného subjektu. Stěžovatel vůči žalobci žádný úkon neučinil tudíž ho nemohl ani uspokojit. Otázku ověření uspokojení žalobce soud neověřoval. Stejně tak městský soud neověřoval, zda k nečinnosti skutečně došlo. Přesto stěžovateli uložil povinnost k náhradě nákladů řízení. Městský soud přitom měl zkoumat, zda ke zpětvzetí návrhu došlo v souvislosti s pozdějším chováním stěžovatele. Namísto toho však postupoval ryze automaticky a stěžovateli uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

[8] Stěžovatel tvrdí, že požadovanými informacemi nedisponuje, tudíž nemůže být povinným subjektem. K posouzení žádosti žalobce bylo věcně příslušné Policejní prezidium, které podanou žádost po postoupení věci stěžovatelem vyřizovalo a žalobci téměř ve všech částech vyhovělo. Přesto žalobce označil stěžovatele jako žalovaného; městský soud se nad touto skutečností nepozastavil. V této souvislosti stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž soud žalobu na nečinnost zamítne, označí-li žalobce nesprávně jako pasivně legitimovaného správní orgán, jenž však nemá pravomoc rozhodnutí vydat.

[9] **Žalobce** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřená osoba s náležitým právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost **není** přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud se primárně musel zabývat subjektivní přípustností podané kasační stížnosti ve smyslu § 102 s. ř. s. Má-li být kasační stížnost subjektivně přípustná, musí být stěžovateli způsobena určitá újma. Majetkovou újmu spočívající v rozhodnutí krajského (městského) soudu o nákladech řízení přitom nelze brát z hlediska subjektivní přípustnosti kasační stížnosti v úvahu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2025, č. j. 2 As 239/2024-33). Zdejší soud nemohl přehlédnout, že k typově obdobným případům, kdy žalovaný správní orgán napadá usnesení krajského (městského) soudu, jímž bylo řízení o žalobě pro její zpětvzetí zastaveno a zároveň byla dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. žalovanému správnímu orgánu uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení, již existuje ustálená judikatura, podle níž je taková kasační stížnost žalovaného, která krajskému (městskému) soudu vytýká, že měl místo zastavení řízení žalobu odmítnout a tudíž neměl žalobci přiznat ani náhradu nákladů řízení, nepřípustná. Jakkoliv se v nyní souzené věci stěžovatel domnívá, že městský soud měl žalobu zamítnout z důvodu, že stěžovatel nebyl ve věci pasivně legitimován, účel podané kasační stížnosti fakticky sleduje týž výsledek, jako v jiných, zdejších soudem povahově obdobných řešených případech, jímž je toliko přezkum výroku o náhradě nákladů řízení. Již v usnesení ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33, k tomu Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel napadl jak výrok o zastavení řízení, tak výrok o náhradě nákladů řízení. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou splněny, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná.

Zčásti jsou splněny i podmínky subjektivní přípustnosti, neboť kasační stížnost podal účastník řízení o žalobě. Subjektivní přípustnost kasační stížnosti se však nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpriznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (srov. přiměřeně usnesení NS ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 3/1997, pod č. 28, dále srov. usnesení NSS ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 72/2012-20, nebo usnesení NSS ze dne 30. 10. 2008, č. 1 Afs 133/2008-110).

Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti plyne, že se nedomáhá toho, aby soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Prezентuje konstrukci, dle níž nemělo být řízení o žalobě zastaveno, nýbrž žaloba měla být odmítnuta. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel tedy nikterak nezpochybňuje skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána. Netvrdí, že by mu zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Svoji pozornost totiž upírá výlučně k nákladovému výroku, byť formálně, vědom si judikatury Nejvyššího správního soudu k přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o nákladech řízení (...), musí napadat i výrok o zastavení řízení. Část kasační stížnosti formálně brojící proti výroku o zastavení řízení působí dojmem nutného přívazku, který stěžovateli ve skutečnosti vůbec nejde a jehož jediným účelem je založit přípustnost kasační stížnosti proti výroku o náhradě nákladů řízení.

Jedinou újmu, která měla být stěžovateli napadeným usnesením způsobena, spojuje stěžovatel se zásahem do majetkové sféry v důsledku výroku o náhradě nákladů řízení. Tuto újmu ovšem není možné brát v úvahu při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o zastavení řízení. Je totiž jen jeho odvozeným důsledkem, který nezávisí pouze na tom, že řízení bylo zastaveno, ale rovněž na dalších skutečnostech, které městský soud zohlednil (racionalita chování žalobců v okamžiku podání žaloby).

Soud proto uzavírá, že stěžovatel v tomto případě netvrdil, že by mu zastavením řízení o žalobě byla způsobena, byť i jen minimální, újma na jeho právech. Pozice stěžovatele je tak objektivně nahlíženo stejná, jako kdyby byla žaloba odmítnuta (takto měl dle stěžovatele

pokračování

městský soud správně postupovat), nebo dokonce zamítnuta. Ani v těchto dvou dalších případech by kasační stížnost stěžovatele nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku I. usnesení městského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřipustná, musel soud odmítnout kasační stížnost i v části týkající se nákladů řízení o žalobě (výrok III. usnesení městského soudu), a to v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřipustná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřipustná (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afš 1/2007- 64, bod 31, č. 2116/2010 Sb. NSS).“ (Důraz doplněn NSS).

[13] Obdobně se zdejší soud vyjádřil v řadě dalších věcí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017-27, ze dne 12. 10. 2017, č. j. 5 Azs 247/2017-33, ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 Ans 4/2011-51, ze dne 16. 1. 2013, č. j. 1 As 173/2012-41, ze dne 9. 1. 2014, č. j. 7 Ans 13/2013-72, ze dne 22. 1. 2014, č. j. 1 Ans 17/2013-40, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 7 As 175/2014-17, ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 84/2015-42, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 7 Azs 36/2016-30, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 As 414/2017-21, ze dne 17. 1. 2025, č. j. 2 As 239/2024-33). Nejvyšší správní soud neshledal důvod v nyní souzené věci postupovat jinak nebo vyslovený závěr (potvrzený četnou judikaturou zdejšího soudu), revidovat. Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnosti o celkové nepřipustnosti kasační stížnosti.

[14] Výše uvedený závěr nemůže být zvrácen ani kasační argumentací stěžovatele. Podle něj na danou věc dopadá § 96 odst. 3 o. s. ř. s. ohledně neúčinnosti zpětvzetí žaloby z důvodu nesouhlasu ostatních účastníků řízení. Jakkoliv tato námitka může indikovat zpochybnění splnění podmínek pro rozhodnutí o zastavení řízení, Nejvyšší správní soud má za to, že se jedná toliko o formální námitku, kterou stěžovatel uplatnil za účelem domoci se přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení. Ustanovení § 96 odst. 3 o. s. ř. s. se totiž ve správním soudnictvím nepoužije, neboť s. ř. s. obsahuje vlastní úpravu zpětvzetí návrhu na zahájení řízení (žaloby) v § 37 odst. 4 ve spojení s § 47 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 As 47/2011-75).

[15] Nadto lze dodat, že i kdyby zmíněné ustanovení mohlo hrát ve správním soudnictví nějakou roli, podle § 96 odst. 4 o. s. ř. s. nelze neúčinnosti domáhat, dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve, než začalo jednání (které v nyní souzené věci neproběhlo, ani nebyl nařízeno). Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že námitka stěžovatele sledovala jiný účel než zpochybnění naplnění podmínek pro zastavení řízení.

[16] Nutno zdůraznit, že řízení o správní žalobě je ovládáno dispoziční zásadou; žalobce může disponovat řízením nebo jeho předmětem, a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se již mnohokrát vyjádřil k povaze tohoto procesního úkonu účastníka řízení; zmínit lze rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2012, č. j. 6 Ads 116/2012-37, podle něhož „je-li na vůli a iniciativě žalobkyně, zda se žalobou bude v řízení před správními soudy domáhat

ochrany svých veřejných subjektivních práv, pak uvedená zásada znamená rovněž právo svým procesním úkonem vzdát se takové ochrany. Vezme-li žalobkyně zpět svůj návrh, soudu nezbyvá, než řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavit. Zpětvzetím již u soudu není návrh, o kterém by soud měl jakkoliv rozhodnout, proto již není rozhodné, zda se jednalo o návrh přípustný či nepřípustný. Lze tedy shrnout, že zpětvzetí návrhu a následné zastavení řízení, které je vyjádřením zmíněné dispoziční zásady, konzumuje podaný návrh jako celek a jakékoli další okolnosti, které by mohly znamenat nepřípustnost návrhu a vést k jeho následnému odmítnutí, jsou irelevantní - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012-18, dostupný na www.nssoud.cz. K povaze zpětvzetí též bod 15. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 As 47/2011-75.“ Městský soud tudíž neměl jinou možnost, než řízení o žalobě v návaznosti na zpětvzetí žaloby, které nevzbuzovalo žádné pochybnosti o vůli žalobce, zastavit.

[17] Jde-li o námitku nedostatečné pasivní legitimace, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je pasivně procesně legitimován správní orgán označený žalobcem (§ 79 odst. 2 s. ř. s.). Označí-li žalobce v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu jako žalovaného správní orgán, který nemá pravomoc rozhodnutí vydat, soud žalobu zamítne. Nezkoumá, zda tuto pravomoc má jiný správní orgán, neboť povinnost by mohl uložit jen žalovanému, tj. tomu, kdo má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení podle žalobního tvrzení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Ans 2/2004-60). Ačkoliv byly tyto závěry následně judikaturou Nejvyššího správního soudu ve prospěch žalobců modifikovány (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS), stále platí, že otázka správného či nesprávného označení žalovaného v případě nečinnostní žaloby je otázkou důvodnosti žaloby, a nikoliv procesní podmínkou řízení. Nesprávné označení žalovaného správního orgánu vede k věcnému zamítnutí žaloby. Této skutečnosti si je stěžovatel ostatně vědom, neboť stran určení pasivně legitimovaného správního orgánu konstatuje, že není povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž tvrdí, že žaloba měla být zamítnuta.

[18] Pakliže došlo k odpadnutí předmětu řízení pro zpětvzetí žaloby, městský soud se nadále nemohl zabývat důvodností žaloby, tj. tím, zda žalovaný orgán (zde stěžovatel) je povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud ano, zda byl skutečně nečinný a zda byly splněny další zákonné podmínky pro úspěšné vyřízení žaloby (nutno však poznamenat, že stran těchto skutečností si městský soud musí učinit úsudek při rozhodování o nákladech řízení). Jinými slovy, městský soud za nastalé procesní situace nemohl o žalobě žalobce rozhodnout věcně a žalobu zamítnout, čehož si stěžovatel je vědom. Kasační argumentace toliko zdánlivě míří proti výroku I. o zastavení řízení, avšak stěžovatelovým jediným motivem je domoci se zrušení výroku II., jímž mu městský soud uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

[19] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského (městského) soudu o odmítnutí žaloby či zastavení řízení může Nejvyšší správní soud posuzovat toliko zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tudíž smí své úvahy koncentrovat pouze k tomu, zda byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby nebo zastavení řízení, případně, zda byly porušeny procesní předpisy takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby nebo zastavení řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004-49, č. 427/2005 Sb. NSS), případně zda řízení nebylo

pokračování

zatíženo vadou zmatečnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS).

[20] Je zřejmé, že Nejvyšší správní soud se s ohledem na procesní okolnosti daného případu nemohl zabývat námitkou procesní legitimace stěžovatele, neboť se jedná o námitku týkající se meritorního posouzení věci. Stejně tak jsou další tvrzená procesní pochybení městského soudu (ohledně nemožnosti vyjádřit se k podané žalobě a k jejímu zpětvzetí, žádat ústní projednání věci nebo navrhopat důkazy, nevyžádání si spisové dokumentace) s ohledem na zpětvzetí žaloby zcela bezpředmětná. Stěžovatel ostatně neuvedl, jakým způsobem se ho tvrzená pochybení dotkla v právní sféře. Ani tyto námitky proto nemohly založit subjektivní přípustnost kasační stížnosti, jak bylo vysvětleno výše.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost proti výroku I. není subjektivně přípustná, a proto se Nejvyšší správní soud nemůže vznesenými námitkami věcně zabývat, a to ani ve vztahu k výrokům II. a III. napadeného usnesení. Přípustnost napadeného výroku o nákladech řízení je podmíněna přípustností alespoň jedné meritorní námitky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, a ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[22] Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. odmítnout (viz již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. března 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu